Bosch

Bujiile

cari s'au valorificat de milioane de ori — în curse şi în întrebuinţarea de toate zilele. Cei mai mari aşi ai volanului sunt prietenii bujiilor BOSCH. Şi motorul maşinii Dvs. va funcţiona mai bine dacă, la fiecare 15.000 km. veţi monta o nouă serie de bujii BOSCH

LEONIDA & Co. Bucureşti şi sucursale

Se găsesc în toată ţara, la orice magazin de specialitate

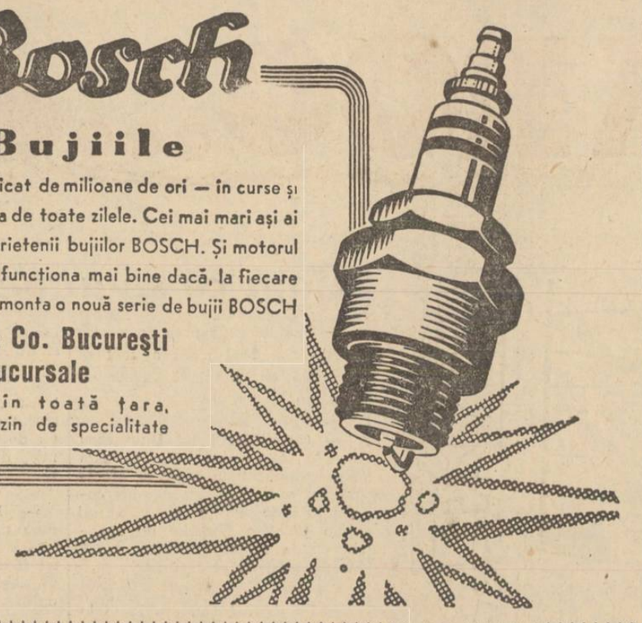

Paştile nu vin cu măciuci

— Ce faci, măi bărbate ?

— Nu vezi ? Ascut araci de vie ! răspunse Stănică, fără să-şi ia ochii dela lucru

— Doamne fereşte !... Vin sfintele Paşti şi tu cioplesti toată ziua !

— Dacă vine vremea arăcitului ;... ce să fac ?

— Dar la noi nu te gândeşti, că Paştile bat la uşe ? Nu'ţi dă prin gând că'mi trebue var, bidinea şi boiele ? După ce că avem casa mititică şi veche, cel puţin să fie curată, că odată e Paşti pe an !... Apoi Florichi îi trebue o rochiţă nouă şi pantofi ; este şi ea fată de paisprezece ani şi... se simte, iar lui Ionică îi trebue o pălărioară şi o pereche de ghete, ori barim opincuţe !... Cât despre mine.— nici nu mai vorbesc ! — că n'am o basma nouă şi papucii s'au rupt !...

Stănică ridică mai sus barba, o repezi în tocător cu necaz, apoi ridicând ochii la nevastă :

— Da, la mine nu te gândeşti că'mi trebe un minteau nou şi o pălărie ?... Drept e că vin Sfintele Paşti, dar n'o să vină cu măciuci !... O să vină şi o să treacă ! Pe urmă, o să iasă timpul arăturilor la boier, mai cărăuşia şi o să cumpărăm de toate !....

Femeia clătină din cap :

— Cum o să laşi casa şi copiii negăţiţi de Paşti, măi omule ?! Vino'ţi în fire ! Imprumută-te de undeva şi fă faţă nevoilor. mai ales pentru copii !....

— De împrumutat, nici pomeneală !... Pe vară a fost secetă şi lumea e săracă... Din altă parte, nici o nădejdie !

O tăcere grea urmă între soţi... Din fundul curţii cocoşul sună din trâmbiţă iar după uşa larg deschisă a cosarului răzbi mugetul Joianei care cerea nutreţ...

Stănică prinse din nou barda, iar o lăsă şi ridicând ochii spre nevastă, zise cu oare care îndoială :

— Poate că să vând pe Joiana... că altă scăpare nu'i ! Cu banii după ea gătim casa şi copiii.... Chiar aşa am să fac ! Poimâine e zi de obor !...

Femeia rămase cu ochii deschişi, mari, îşi puse mâinile subţiori :

— Să vinzi pe Joiana ?... Eu abia aştept să fete şi tu... păsemne că ţi-ai ieşit din şleauri! Da cum o să iei tu, măi creştine, laptele dela gura copiilor ? !

— Apoi dacă trebue !... Vin Paştile şi n'o să stăm noi cu casa murdară şi cu copiii desbrăcaţi !... Vorba ta !... O s'o vând ca pe ea !... Bine că'mi dădu prin gând !

— Aşa ? Nu ai decât s'o vinzi dacă ţi-a plecat capul pe aşa ispravă, că să ştii că eu cu copiii neinnoiţi de Paşti, nu stau !...

Femeia se porni în fundul curţii, luă doi znopi de cocenă şi intră în cosar la Joiana ; apoi ieşi afară, plânsă, ştergându-şi ochii cu şorţul, trecu vijelioasă pe lângă bărbat şi intră în casă...

Stănică o purtă lung din ochi apoi prinse barda, zâmbi pe sub mustaţă şi începu să'şi ascută aracii. Lucra şi în gând îşi făcea socotelile lui de gospodar sărac : — Paştile o să vină şi o să treacă, dar eu pe Joiana n'o vând !... Abia aştept să'mi îndesuleze casa de lapte !... Nu zic că femeia nu ar avea dreptate : de Paşti tot omul îşi îmbracă copiii ! Dar dacă nu'i ! ? Până după sărbători, or să mai rabde şi ei, că doar Paştile nu vin cu măciuci !... Şi apoi ştie el Stănică: femeia şi copiii nu l'ar lăsa nici în ruptul capului să vândă vaca. Florica mai are rochie şi Ionică poate merge şi cu căciula şi opincuţile pe care le are... Paştile sunt în iarnă !...

Cât despre el şi Ioana — atâta pagubă !.... Mai sunt în casă destule vechituri cari se pot repara... Aşa'i femeia mea inimoasă, dar e bună ca pâinea caldă şi cu multă judecată... Să vedem ce are ea de gând. N'o să fac eu, tocmai acum de Paşti, păcat mare, să'mi dau laptele dela gura copiilor !....

A doua zi, Ioana s'a sculat înbufnată, copiii stau trişti pe vatră. Stănică a ascuţit la araci până pe sub seară, a lăsat barda înfiptă în buştean, a scos căruţa de sub şopron şi i-a uns roţile ca pentru călătorie, apoi a umplut codirla de nutreţ. Pe urmă a intrat în cosar şi a început să ţesale pe Joiana. Ţesală de zor şi zâmbete fugare îi flutură pe obrajii raşi proaspăt.

Ioana bagă capul prin fereastra cosarului.

— Ce faci, Stănică ?

— Nu vezi ?... Gătesc pe Joiana de târg !...

— Măi omule, vino'ţi în fire că plâng în casă copiii ! Cauta şi tu alte mijloace, vre-un împrumut... că doar n'a mâncat lumea lupii !...

— M'am tot gândit, Ioană, şi n'am găsit ! Dacă aşi putea m'aşi împrumuta să cumpăr nutreţ pentru boi că sunt slabi şi încep arăturile... Da aşa vând pe Joiana şi încropim de toate !

— Măi Stănică, ce te-a găsit?

— Nevoia !

— Nevoia ? Ba, zi mai bine că vrei să'mi faci mie în necaz! Bine ! Vinde-o pe Joiana, fă-ţi mendrele, că să ştii că nici eu nu'mi las casa nevăruită şi copiii goi !... Acuma s'a hotărit... vinde-o !

— Păi se înţelege... eu ce vreau să fac ? !

Femeia pleacă supărată în casă. Stănică ţesală înainte pe Joiana, îi mângâie pântecele plin şi gândeşte: — Săraca nevasta mea, multă minte nu are ea, dacă crede că'mi dau eu vaca din bătătură ! .

După miezul nopţii, Stănică s'a sculat şi se preface că se gătesţe de drum. Copiii dorm. Femeia aprinde focul în vatră, intră în casă şi nu'şi găseşte astâmpăr ; apoi către bărbat :

— ....Şi zi, te duci cu Joiana ?

— Ce să fac, Ioană, dacă altă scăpare nu'i !

— Măi Stănică, — zise femeia, oare cum mai înseninată; — toată noaptea n'am dormit şi m'am tot gândit: cum să ne rămâie nouă curtea fără Joiana ! ?... Uite, cu capul meu de femeie, zic să nu o vindem ! Am numărat ouăle din putinică, sunt o sută opt zeci; rup din ele şi vând o sută, cumpăr var. bidinea şi boiele. Până la Paşti s'or mai strânge ele ouă pentru casă... M'am uitat la rochia Florichi, o s'o mai curăt, s'o calc, iar pantofii cu puţine parale se pot drege... Ionică merge şi cu căciula. Cu banii ce rămân dela ouă şi... mai am eu ceva... îi iei o pereche de opinci. Cât pentru noi amândoi, ne-om cocoloşi cu ce avem, că doară n'o veni Paştile cu măciuci !... Numai pe Joiana să n'o dai, că mor !...

Stănică, râzând, îi mângâie obrajii înseninaţi

— Bine, Ioană, aşa te vreau! Ştiam eu ce nevastă bună şi cuminte am !... Fie cum zici tu, lasă pe Joiana la locul ei ! — zise Stănică ; apoi ieşi afară, aruncă un braţ de nutreţ Joianei care scosese cupul pe fereastra cosarului, şi împinse căruţa la locul ei sub şopron.

*

In Sâmbăta Paştilor, căsuţa lui Stănică, văruită frumos, încinsă cu brâu albastru, jos, deasupra prispei şi pe la uşi, şi ferestre, cu stâlpii făcuţi cu boia roşie, râdea de curăţenie, strălucitor de albă între cei doi zarzări înfloriţi din bătătură.

Ioana, voioasă, robotea de zor prin casă, Stănică curăţa curtea de gunoaie în timp ce copiii se învârteau pe lângă boi şi pe lângă Joiana.

— Ştii, Ioană, — zise Stănică la masa de seară; — la noapte să te duci la sfânta biserică numai tu cu Florica. Nu putem lăsa casa şi vitele singure... Eu m'oi duce mâine cu Ionică !...

Stănică văzuse că Joiana nu prea mânca cu poftă şi din când în când mugea scurt întorcându-şi botul spre pântece; semn că e aproape să se uşureze...

Când clopotele dela biserică au început, în miezul nopţii, să sune, Ioana şi Florica, gătite curat, au plecat la biserică.

Stănică a făcut de streajă toată noaptea, tăind bătătura din casă până la cosar şi dela cosar la poartă şi când pe coasta unde era biserica, au început să coboare sute de luminiţe ca licuricii, semn că slujba se terminase şi poporul cobora la sat cu lumânările aprinse, Stănică cu vitelusa Joianei în braţe aştepta în curte sosirea Ioanei şi a fetei, să le facă mare bucurie.

— Christos a înviat, Stănică !... Da ce-ai în braţe ?

— Adevărat a înviat, nevastă, şi să ne trăiască !...

Viţelusa, roşie, ţintată cu alb în frunte, clipea des din ochii mari şi codaţi în lumina celor două lumânări...

— Să ne trăiască ! zise Ioana şi Florica cu bucurie mare. Dacă'i vitea e zestrea Florichii, — adăogă Ioana... Dacă vindeam pe Joiana ! ? mai adăogă ea, mângâind viţelusa, iar Stănică încheie :

— Apoi nici eu n'aşi fi vândut-o! Uite ce mândră e casa şi voi ce gătite sunteti !... Bine a zis cine a zis: că **Paştile nu vin cu măciuci!** Şi mai zic, că mare bogăţie e femeia cu judecată la casa creştinului !....

H. COŞOI

pentrucă un tub de KOLYNOS *durează de două ori mai mult.*

KOLYNOS este o **cremă** dentifrice ştiinţifică, concentrată, la care nu s'a adăugat apă sau ingrediente **inutile** şi nefolositoare, numai pentru a da tubului un volum mai mare. Un centimetru din acest dentifriciu concentrat, aplicat pe **peria uscată**, ajunge pentru a conserva dinţii sănătoşi şi strălucitori.

Incercaţi Kolynos chiar de astăzi şi veţi constata că:

Kolynos curăţă mai bine,

Kolynos nu conţine nici ponce nici decolorant,

Kolynos este mai economic.

ILUMINAŢI SURÂSUL Dv. cu KOLYNOS

CUMPĂRAŢI TUBUL MARE e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

Sub senin de April

La staţia Lătureanca se deteră jos din tren cei trei membri ai familiei Sulfian, soţii Radu şi Dora cu odrasla lor Sănducu.

Trăsura adăsta în gară să-i ducă la moşie la Vânjoasa, unde-i aştepta coana Florica, mama Dorei, „coana mare", cum îi spuneau ai casei, care sta mai mult la moşie, de unde, dacă venea de două-trei ori pe an la oraş.

Până să pornească la drum, cât îşi fumă boierul ţigara în gară, Iordache vizitiul înşiră stăpânilor numai veşti bune: despre grâu că răsărise perie, că iarna fusese blagoslovită pentru câmp, despre vite că ieşiseră în carne din iarnă, fiindcă — Slavă Domnului — avuseseră nutreţ din belşug, despre oile curţii cari ca nici odată fuseseră toate fătătoare, despre pomet, acum în floare, care prevestea rod ca'n anii de pomină, dacă — Doamne fereşte — nu i-o păsa de vre-o zăpadă a mieilor, care, dacă pentru semănătură este untul pământului, căşunează în schimb livezilor şi grădinilor. Până şi orătăniile clociseră mai toate, de umpluseră ograda de pui.

Porniră.

Trăsura luneca repejior. Se cunoştea că roibii sileau spre casă şi că cei 11 kilometri până la conac o să-i facă în mai puţin d'un ceas.

După amiaza era călduţă sub seninul unui April cu văzduh albastru limpede, cu mireazma reavănă a primăverii, cu sfârâiala de săgeată a aripilor de lăstuni ce zoreau să-şi cuibărească culcuşurile pe sub streşini, cu gâze ce ieşiseră spuză să-şi dezmorţească la soare trupurile boite fel şi chip şi cu tămâie proaspătă dela atâta mugur şi dela atâta floare.

In atmosfera aceasta, semuită unui imn de slavă închinat trezirii la viaţă din toropeala lungii dăinuieli a iernii, călătorii oraşeni, îmbătaţi de tăria aerului, mai mult erau atraşi de piroteală; decât de vraja nemărginirii câmpului. La un hop, băiatul, deprins numai cu orizontul strâmt al zidurilor oraşeneşti, fără spaţiu, fără aer, trezindu-se şi deschizând ochii mari, zări în lături o barză într'un zmârc.

— Mamă, tată, ce e aia de colo aşa înaltă şi cu cioc aşa de lung ?... Pasăre ?

— Barză, Sănducule, îi spuse mamă-sa.

— Mă mir — zise Radu glumind — că şi mama-ta cunoaşte barza, fiindcă şi ea, ca şi tine, cunoaşte păsările umplute cu câlţi cari se pun podoabă la pălăriile cucoanelor, dar cum berzelor nu le-a venit încă moda, mă mir că le cunoaşte.

Făcuseră jumătate drumul.

Iordache opri să răsufle caii. Radu cu Sănducu se deteră jos.

Aruncându-şi ochii pe marginea şoselei, lângă canton, unde două gâşte cu un cârd de boboci, galbeni ca şofranul, ciupeau colţ proaspăt de iarbă, băiatul pironi privirea într'acolo.

— Vai, tatule, ce drăguţi sunt ! Ce sunt ăştia ?

In loc să răspundă băiatului, Radu zise soţiei :

— Poftim !... L-auzi. Dorino ?... Ai mai pomenit ?... Băiat într'a doua de liceu, n'a mai văzut boboci de gâscă !... Prea l-ai crescut lipit de tine !

In timpul ăsta, fetiţa care avea în grijă gâştele se apropie sfioasă în dreptul trăsurii. Sănducu o întrebă mirat de ce umblă desculţă şi cum fetica cu ochii în pământ nu scotea o vorbă, Radu, care avea poftă de glumă, îl desluşi el :

— E în ţinută de gală, Sandule. In zile de lucru însă, umblă încălţată cu pantofi de lac.

Trăsura porni de astă dată în trapul întins al roibilor, cari simţeau că se apropie de grajd, adică de ovăz, şi, la o cotitură a şoselei, li se ivi în faţă o coastă cu livezi în floare. In faţa privelişti, fără să clipească măcar, băiatul rămase în extaz: cireşii, zarzării, prunii, piersicii, merii, apăreau fulguiţi de alb-trandafiriul lui April, ca 'ntr'un decor de feerie.

Rămas aşa în contemplare, copilul repeta maşinalicește :

— Ce de flori ! Ce de flori ! !... Par'că le-a nins o zăpadă roşietică !

Şi după ce stătu un timp aşa, ca şi cum ar fi vrut să se satur de belşugul ăsta de viaţă nouă, de variaţie de privelişti, se pomeni întrebând iar:

— Şi cât o să rămână aşa, mamă ?

— Se scutură repede podoaba asta, Sănducule, dar după ea vine alta care ţine mult, vine rodul cu culoarea pârgului. Şi dacă toată floarea asta rodeşte, înţelegi ce belşug de poamă o s'avem, fiindcă fiece floare este un fruct.

Băiatul rămase gânditor. Prea multe impresii într'o oră !

Ajunseră.

Coana mare le ieşi în întâmpinare în curte.

Işi îmbrăţişă fata, ginerele şi puştiul căruia îi zise :

— Bine, loază mică, eu viu la tine de trei-patru ori pe an, şi tu acum calci întâia oară pragul conacului ăstuia pe care într'o zi o să-l stăpâneşti ?

Dar loaza, cu gândul aiurea, se grăbi s'o întrebe :

— Mamă mare, unde este grădina de pomi ? Dumneata ai boboci de gâscă ? La d-ta vine barza ? Aci umblă copiii desculţi ?

— Lasă, ai să vezi mâine. Acum sunteţi osteniţi de drum, stăm la masă, mai povestim despre ale noastre, că nu ne-am văzut de mult şi ne culcăm.

Obosit de drum, îmbătat de aerul curat al câmpiei şi ameţit de atâtea emoţii prin cari trecuse într'un răgaz de numai un ceas, Sandu a mâncat mai mult moţăind şi a trebuit să se culce numaidecât.

Rămaşi între ei, venind vorba de Sănducu, Radu găsi prielnică clipa să convingă pe Dora, aşa cum făcea deobicei şi la oraş, tocmai fiindcă era de faţă şi coana mare, că greşită creştere dă Dora copilului lor.

— Inchipueşte-ţi mamă — începu Radu — că băiatul ăsta de 12 ani, care la toamnă trece în clasa treia liceală, vede azi întâia oară câmpul ţării lui, o ţărăncuţă, o livede înflorită, picioare goale, o barză, boboci de gâscă. Şi mai închipue-ţi că băiatul ăsta are o moşie la 11 kilometri de gară şi gara la 20 de oraş, adică la nici două ceasuri dela oraş la ţară şi la distanţa asta şi la vârsta asta, el vede moşia asta, moşia lui, întâia oară !...

Dora îl întrerupse :

— Ştii bine, Radule, că ori de câte ori am vorbit în privinţa asta, ţi-am dat dreptate, dar ţi-am mărturisit că nu-mi pot impune voinţa să-l depărtez de lângă mine. Ştiu că greşesc şi caut ca încetul cu încetul să-l dezobiciuiesc. S'apoi tu ştii bine că nici mie nu-mi place la ţară.

— Ştiu, draga mea — îi răspunse Radu — dar ceeace ai tu pentru copilul ăsta, s'o fi chemând iubire, dar o iubire care lui în loc să-i folosească, mai de grabă îi strică, fiindcă la vârsta asta el ar trebui să mai cunoască şi altă lume în afară de cea orăşenească, să mai vadă şi păsări vii, nu tot la frigare, să ştie că români nu sunt numai cei încălţaţi, ci şi desculţii, ba încă mai mulţi şi mai de folos. Iubirea asta prea darnică o să-ţi dea prilejul mai târziu să vezi cu părere de rău, că Sănducu al nostru şi când i-o creşte barba, o să simtă lipsa dădacei.

— Pe mine — zise coana mare — mă miră de unde a deprins Dora tipicul ăsta de creştere, fiindcă eu am crescut-o tocmai dimpotrivă. Eu, ca şi bietu' tatăsău, am lăsat-o mai în voia ei şi aci şi la oraş şi, slavă Domnului, a ieşit copil cuminte.

Tocmai când Dora voia să mai adaoge ceva, coana mare, ducându-şi arătătorul la buze, anunţă solemn :

— Ssss !... auziţi... toacă de Inviere !

Şi către slujnică :

— Veto, să puie caii la trăsură şi tu dă-ne paltoanele şi lumânările de ceară. Ai grijă, după ce luăm Paşte şi ne înapoem, să găsim pe masă ouăle roşii, pasca, cozonacul, supa de clapon fierbinte şi paturile făcute. Ne sculăm şi mergem la biserică la toaca pentru a doua Inviere.

VICTOR BILCIURESCU

CĂRŢI NOUI FRANCEZE

FRANCOIS MAURIAC: LES CHEMINS DE LA MER

Editura Bernard Grasset a lansat de curând o nouă lucrare a d-lui François Mauriac, intitulată: *Les chemins de la mer*. Pentru cei cari urmăresc hebdomadarele pariziene, romanul este cunoscut, fiindcă a fost publicat în foileton într'unul dintre acestea, sub titlul de *Mamona*. Justificarea denumirii vechi se găseşte în substanţa romanului care tratează problema banului într'o familie burgheză, ruinată.

Scrisă în stilul distins al rafinatului scriitor, cartea poate fi socotită în general deprimantă.

Atmosfera tristă şi melancolică regisează destinul personagiilor acestei cărţi.

Rose Révolon, eroina principală şi putem spune una dintre cele mai fin conturate creaţii ale romancierului francez, suferă intens de tragismul situaţiei ei ruinate.

O lume întreagă i se împotriveşte, o clatină din cale; se acumulează asupra ei, tot ceeace o minte poate închipui. Ii este refuzată dragostea, îi este refuzată averea, îi este refuzată până şi casa părintească, ultimul ei bun.

Sufletul ei rămâne însă acelaş. Tot distins, tot graţios, şi nu se lasă înfrântă.

Ruina familiei a adus-o în faţa tuturor acestor nenorociri, dar destinul ei nu se va pleca.

Va schimba felul de viaţă. Se va duce în lume. Va lua *un drum al mării*, un drum nou, îşi va crea o altă soartă.

Incă o afirmare a părerii de mult enunţată de François Mauriac, că orice om este liber să-şi ia destinul pe care-l doreşte.

ROBERT FRANCIS: LA JEUNE FILLE SECRETE

In romanul care a apărut de curând — *La jeune fille secrète*, — autorul a încercat o foarte curioasă redactare. El a pictat în rătăcirea sa morală, intelectuală şi socială, o bandă de tineri, cari, fără a afirma că sunt reprezentativi ai unei generaţii, sunt totuşi mai mult sau mai puţin individualizaţi comuni.

Aceşti oameni, foarte prost armaţi pentru viaţă, sunt aruncaţi într'o aventură curioasă, care are ritmul halucinant al unui vis urît. Pentru a le desveli sufletul, autorul îi plasează în conjuncturile cele mai grele pe care viaţa le-ar putea rezerva.

Tânăra fată secretă este în realitate o femeie smulsă dintr'o căsătorie nefericită, în jurul căreia gravitează o seamă de personagii felurite, de destine demoniace.

Aventurile se succed într'un ritm vioiu şi trepidant, misterios şi complicat pentru ca sfârşitul să fie o victorie a părţilor superioare din om. O victorie care luminează tragedia vieţii ceţoase şi grele a marilor metropole.

GASTON BACHELARD: LA PSYCHANALYSE DU FEU

De o jumătate de secol încoace, achiziţiile ştiinţei sunt atât de diverse încât au opus cunoştinţei concrete a oamenilor o cantitate considerabilă de fapte noui. Studiile specializate de psychologie individuală, de caracteriologie, de biologie au prezentat sisteme cari dăinuesc desigur, obiect de controversă, căci orice sistematizare aduce cu ea argumente contra ei.

Oricum ar fi, argumentările au ajuns să intereseze toată lumea şi în acest scop colecţia întitulată psihologie ne expune succint şi clar, faptele cari au îmbogăţit cunoştinţa noastră de oameni.

D. Gaston Bachelard, deja celebru prin studiile sale în direcţii multiple, studiază o problemă psihologică asupra convieţuirilor noastre în jurul focului.

Porneşte dela fenomenul că orice om are un vis primar, de a se vedea liniştit, senin, în jurul căminului său — este foc, — ne demonstrează complexul unor eroi ca Prometeu, Empedocle, Nobelis. etc., şi conchide în sprijinul unei existenţe mentale a imaginei focului, ca fundament al vieţii noastre.

PILDNER
S-sor E. AMAN
BUCUREŞTI
Strada Carol 11
Seminţe: furaje, legume, flori
Unelte : grădinărit, albinărit
Avicole.. Catalog gratis 338

Impotenţa

O INVENŢIE MONDIALA! IMPOTENŢA este de acum înainte o chestiune a trecutului. Graţie aparatului „CASANOVA" (nu este un medicament) orice bărbat suferind de IMPOTENŢA cea mai accentuată şi chiar în vârsta cea mai înaintată îşi recapătă virilitatea. Primiţi GRATUIT descrierea şi modul de întrebuinţare al aparatului. Adresaţi : FICER, Căsuţa Poştală No. 333. Bucureşti. 2700

contra RĂCELEI
FRICŢIUNEA HORIA

Domnii abonaţi sunt rugaţi ca la orice reclamaţie sau schimbare de adresă să binevoiască a ne trimite eticheta cu care primesc ziarul, iar spre a fi prompt serviţi, la reînoirea abonamentului să lipească pe cuponul mandatului poştal eticheta abonamentului expirat.

George Baiculescu: Ion Eliade-Rădulescu, omul şi opera
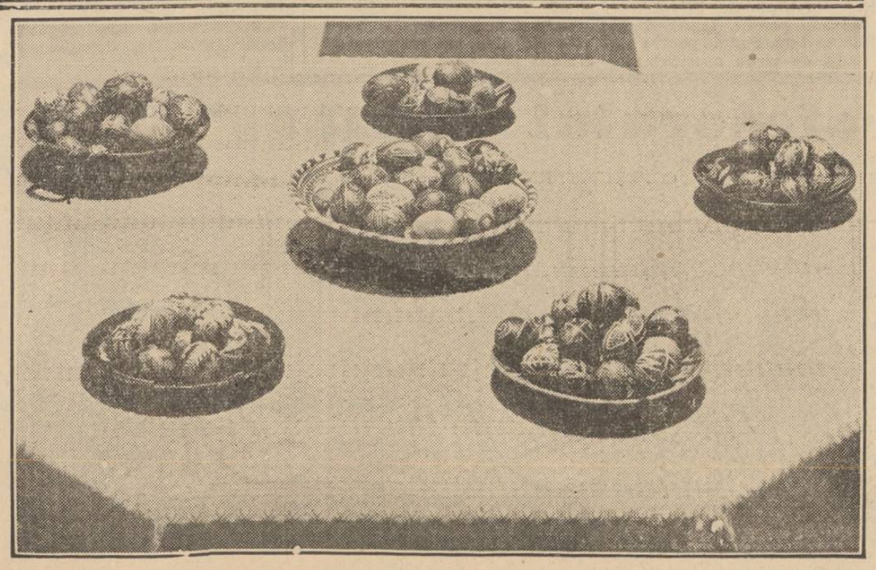
D. George Baiculescu, bibliotecar la Academia Română, a publicat o valoroasă broşură **„Ioan Eliade Rădulescu**, omul şi opera", în colecţia de popularizare „Cunoştinţe folositoare", scoasă de ed. „Cartea Românească". Iată capitolele instructive, în care împarte autorul „viaţa şi opera" lui Ioan Eliade-Rădulescu, unul din „părinţii literaturii româneşti": „Copilăria. In şcolile greceşti ale vremii"; „In şcoala lui G. Lazăr. Elev şi profesor"; „Activitatea culturală şi politică până la 1848"; „Iniţiatorul culturii româneşti moderne"; „Dela 1848 până la 1877"; „Problema limbii literare"; „Poetul şi prozatorul", „Părintele literaturii române". Scrisă într'un stil curgător, documentată cu preţioase date şi cu citate din opera scriitorului, broşura d-lui George Baiculescu, despre Ioan Eliade-Rădulescu, este bine venită şi ea umple un loc gol în biblioteca şcolarilor, cărora o recomandăm în deosebi.